

“মৰমৰ সন্তানসকল – স্মৃতিৰ যাৎৰাত প্ৰতিযোগীতা কৰা তেতিয়া পুণ্য আত্মা হৈ যাবা, স্বৰ্গৰ বাদস্বাহী পাই যাবা”

প্ৰশ্ন: বৰাহমণ জীৱনত যদি অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ অনুভৱ নহয় তেন্তে কি বুজিব লাগে?

উত্তৰ: নিশ্চয় সূক্ষ্ম ৰূপতো কিবা নহয় কিবা পাপ হয়। দেহ-অভিমানত থাকিলেই পাপ হয়, যাৰ কাৰণে সেই সুখৰ অনুভূতি কৰিব নোৱাৰে। নিজক গোপ-গোপী বুলি বুজিও অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ অনুভৱ নহয়, নিশ্চয় কিবা ভুল হয় সেইবাবে পিতাক সঁচা কথা কৈ স্বীমত লৈ থাকা।

ওঁম্ শান্তি। নিৰাকাৰ ভগৱানুবাচ। এতিয়া নিৰাকাৰ ভগৱান বুলি কোৱাই হয় শিৱক, ভক্তিমৰ্গত যদিওবা তেওঁৰ বহুত নাম ৰাখিছে, অনেক নাম আছে সেইবাবেতো বিস্তাৰ আছে। পিতাই নিজেই আহি কয় যে সন্তানসকল, মোক; নিজৰ পিতা শিৱক তোমালোকে স্মৰণ কৰি আহিছা – হে পতিত-পাৱন, নামতো নিশ্চয় এটাই হ’ব। বহুত নাম চলিব নোৱাৰে। শিৱায়ে নমঃ বুলি কয় তেন্তে এটাই শিৱ নাম হ’ল। ৰচয়িতাও এজনেই হ’ল। বহুত নাম হ’লেতো বিবুদ্ধিত পৰিব। যেনেকৈ তোমাৰ নাম পুষ্পা তাৰ সলনি তোমাক শীলা বুলি মাতিলে তুমি সঁহাৰি জনাবানে? নজনোৱা। ভাবিব যে অন্য কাৰোবাক মাতিছে। এয়াও তেনেকুৱাই কথা হৈ গ’ল। তেওঁৰ নাম এটা, কিন্তু ভক্তি মৰ্গ হোৱাৰ কাৰণে, বহুত মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰা কাৰণে ভিন্ন ভিন্ন নাম ৰাখি দিছে। নহ’লেতো নাম প্ৰত্যেকৰে এটাই থাকে। গংগা নদীক যমুনা নদী বুলি নক’ব। যিকোনো বস্তুৰে এটা নাম প্ৰসিদ্ধ হয়। এই শিৱ নামটিও প্ৰসিদ্ধ। শিৱায়ে নমঃ বুলি গায়ন কৰা হৈছে। বৰহমা দেৱতাকে নমঃ, বিষ্ণু দেৱতাকে নমঃ, আকৌ কয় শিৱ পৰমাৰ্হ্মায়ে নমঃ কিয়নো তেওঁ হৈছে উচ্চৰো উচ্চ। মনুষ্যৰ বুদ্ধিত থাকে উচ্চতকৈও উচ্চ বুলি নিৰাকাৰক কয়। তেওঁৰ নাম এটাই। বৰহমাক বৰহমা, বিষ্ণুক বিষ্ণু বুলিয়ে ক’ব। বহুত নাম ৰাখিলে বিবুদ্ধিত পৰিব। সঁহাৰি পোৱা নাযায় আৰু তেওঁৰ ৰূপকো নাজানে। পিতাই সন্তানসকলৰ সৈতেহে আহি কথা পাতে। শিৱায়ে নমঃ বুলি কয় তেন্তে এটা নামেই থিক। শিৱ শব্দৰ বুলি ক’লেও ভুল হৈ যায়। শিৱ, শব্দৰ নাম বেলেগ বেলেগ। যেনেকৈ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ নাম বেলেগ বেলেগ। তাত নাৰায়ণকতো লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বুলি নক’ব। আজিকালিতো নিজৰ কাৰণে দুটা দুটা নাম ৰাখে। দেৱতাসকলৰ এনেকৈ স্বেত নাম নাছিল। ৰাধাৰ বেলেগ, কৃষ্ণৰ বেলেগ, ইয়াততো এজনৰে নাম ৰাধাকৃষ্ণ, লক্ষ্মীনাৰায়ণ ৰাখি দিয়ে। পিতাই বহি বুজায় – ৰাচয়িতা এজনেই, তেওঁৰ নামো এটা। তেওঁকে জানিব লাগে। কয় যে আত্মা তৰাৰ দৰে, ভৰুকুটিৰ মাজত জিলিকে তৰা আকৌ কয় আত্মাই পৰমাৰ্হ্মা। গতিকে পৰমাৰ্হ্মাও তৰা নহ’ল জানো। এনেকুৱা নহয় যে আত্মা সৰু বা ডাঙৰ হয়। কথাবোৰ অতি সহজ।

পিতাই কয় – তোমালোকে আহ্বান কৰিছিল যে হে পতিত-পাৱন আহ। কিন্তু তেওঁ কেনেকৈ পাৱন কৰি তোলে, এয়া কোনেও নাজানে। গংগাক পতিত পাৱনী বুলি বুজি লয়। পতিত-পাৱনতো এজনেই পিতা। পিতাই কয় – মই আগতেও কৈছিলোঁ – মনমনাভৱ, মামেকম্ (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। কেৱল নাম সলনি কৰি দিছে। সন্তানসকলে বুজি পায় যে পিতাক স্মৰণ কৰিলে উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চিত। মনমনাভৱ বুলি কোৱাৰো দৰকাৰ নাই। কিন্তু পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক একেবাৰে পাহৰি গৈছে সেইবাবে কওঁ মোক; পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা। পিতা হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা গতিকে নিশ্চয় পিতাক স্মৰণ কৰিলে আমি স্বৰ্গৰ বাদস্বাহী পাম। সন্তান জন্ম হ’ল আৰু পিতাই ক’ব উত্তৰাধিকাৰী আহিল। কন্যাৰ ক্ষেত্ৰত তেনেকৈ নকয়। তোমালোক আত্মাসকলতো সকলো সন্তান হোৱা। কয় যে আত্মা এটা তৰাৰ দৰে। আকৌ আঙুলিৰ নিচিনা কেনেকৈ হ’ব পাৰে। আত্মা ইমান সূক্ষ্ম বস্তু, এই দুচকুৰে দেখা নাযায়। অৱশ্যে হয় দিব্য দৃষ্টিৰে চাব পাৰি কিয়নো অব্যকত বস্তু। দিব্য দৃষ্টিৰে চৈতন্য দেখিবলৈ পোৱা গ’ল আকৌ নাইকিয়া হৈ গ’ল। একোৱেতো নাপালে, কেৱল আনন্দিত হৈ যায়। ইয়াক কোৱা হ’ব ভক্তিৰ অলপ সুখ। এয়া হ’ল ভক্তিৰ ফল। যিয়ে বহুত ভক্তি কৰিছে তেওঁ আপোনাআপুনি নিয়ম অনুসৰি এই জগৎৰে ফল পায়। বৰহমা আৰু বিষ্ণুক একেলগে দেখুৱায়। বৰহমাই বিষ্ণু, ভক্তিৰ ফল বিষ্ণুৰ ৰূপত পাই আছে, বাদস্বাহীৰ। বিষ্ণু বা কৃষ্ণৰ সাক্ষাৎকাৰতো বহুত কৰিছে। কিন্তু বুজা যায় – ভিন্ন ভিন্ন নাম ৰূপত ভক্তি কৰিছে। সাক্ষাৎকাৰক যোগ বা জ্ঞান বুলি কোৱা নহয়। ঐকান্তিক ভক্তিতৰে সাক্ষাৎকাৰ হ’ল। এতিয়া সাক্ষাৎকাৰ নহ’লেও কোনো কথা নাই। লক্ষ্য-উদ্দেশ্য হৈছেই মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱা। তোমালোক দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ হৈ যোৱা। বাকী পুৰুষাৰ্থ কৰাবলৈ পিতাই কেৱল কয় অন্যৰ পৰা বুদ্ধিৰ যোগসূত্ৰ আঁতৰোৱা, দেহৰ পৰাও আঁতৰাই পিতাক স্মৰণ কৰা। যেনেকৈ প্ৰেমিক প্ৰেমিকাই কামো কৰি থাকে কিন্তু অন্তৰ প্ৰেমিকৰ সৈতে লাগি থাকে। পিতায়ো কয় – মামেকম্ স্মৰণ কৰা তথাপি বুদ্ধি অন্য ফালে গুচি যায়। এতিয়া তোমালোকে জানা আমি অৱনমিত হওঁতে এটা কল্প লাগিল। সংযুগৰ পৰা ধৰি চিৰি নামিছোঁ। অলপ অলপ খাদ পৰি গৈ থাকে। সত্যৰ পৰা তমো হৈ যাওঁ। পুনৰ এতিয়া তমোৰ পৰা সত্য হ’বৰ কাৰণে পিতাই জপিয়াবলৈ দিয়ে। চেকেন্দত তমোপ্ৰধানৰ পৰা সত্যোপ্ৰধান।

গতিকে মৰমৰ সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰিবলগীয়া হয়। পিতাইতো শিক্ষা দিয়েই থাকে। ভাল ভাল বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন সন্তানে নিজেই অনুভৱ

কৰে – যথাযথ বহুত কঠিন হয়। কিছুমানে কয়, কিছুমানেতো একেবাৰে নকয়। নিজৰ অৱস্থাৰ বিষয়ে জনাব লাগে। পিতাক যদি স্মৰণেই নকৰে তেন্তে উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ পাব। নিয়মানুসৰি স্মৰণ নকৰে, ভাবে যে আমিহে শিৱবাবাৰ হয়েই। স্মৰণ নকৰিলে অৱনমিত হৈ যায়। পিতাক নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰিলে খাদ আঁতৰি যায়, মনোযোগ দিবলগীয়া হয়। যেতিয়ালৈকে শৰীৰ আছে তেতিয়ালৈকে পুৰুষাৰ্থ চলি থাকিব। বুদ্ধিয়েও কয় – স্মৃতি বাৰে বাৰে পাহৰি যাওঁ। এই যোগবলেৰে তোমালোকে বাদস্বাহী প্ৰাপ্ত কৰা। সকলোৱেতো একেধৰণে দৌৰিব নোৱাৰে, বিধিয়ে নকয়। প্ৰতিযোগীতাতো অলপ পৰ্থক্য হৈ যায়। এক নম্বৰ, তাৰপাছত একাদিক্ৰমে আহি যায়। ইয়তো সন্তানসকলৰ প্ৰতিযোগীতা হয়। মুখ্য কথা হৈছে স্মৰণ কৰাৰ। এইটোতো বুজি পোৱা যে আমি পাপ আত্মাৰ পৰা পুণ্য আত্মা হওঁ। পিতাই নিৰ্দেশনা দিছে, এতিয়া পাপ কৰিলে সেয়া এশ গুণ হৈ যাব। বহুত আছে যিয়ে পাপ কৰে কিন্তু নকয়। তেতিয়া বুদ্ধি হৈ গৈ থাকে। আকৌ অন্তত অকৃতকাৰ্য হৈ যায়। শুনাবলৈ লাজ কৰে। সাঁচা কথা নোকোৱা বাবে নিজক প্ৰৱৰ্ত্তনা কৰে। কিছুমানে ভয় কৰে – বাবাই আমাৰ এই কথাবোৰ শুনিলে তেতিয়া কি ক’ব। কিছুমানেতো সৰু ভুলো শুনাবলৈ আহি যায়। কিন্তু বাবাই তেওঁলোকক কয়, ডাঙৰ ডাঙৰ ভুলতো বহুত ভাল ভাল সন্তানে কৰে। ভাল ভাল মহাৰথীসকলকো মায়াই নেৰে। মায়াই পালোৱানসকলকহে চক্ৰত আনে, এই ক্ৰমত বাহাদুৰ হ’বলগীয়া হয়। মিছাতো চলিব নোৱাৰে। সাঁচা কথা কৈ দিলে বোজা মুক্ত হৈ যাব। বাবাই যিমানেই নুবুজাওক তথাপি কিবা নহয় কিবা চলিয়ে থাকে। অনেক প্ৰকাৰৰ কথা থাকে। এতিয়া যিহু পিতাৰ পৰা ৰাজ্য ল’ব লাগে গতিকে পিতাই কয় যে বুদ্ধি অন্যফালৰ পৰা আঁতৰোৱা। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জ্ঞান পাইছা। 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে ভাৰত স্বৰ্গ আছিল। তোমালোকে নিজৰ জন্মকো জানি গ’লা। কিছুমান শাৰীৰিক বা মানসিক ভাৱে অক্ৰম হৈ জন্ম হয়, তাক ত্ৰুটিপূৰ্ণ বুলি কোৱা হয়। নিজৰ কৰ্ম অনুসৰিয়ে এনেকুৱা হয়। বাকী মনুষ্যতো মনুষ্যই হয়। গতিকে পিতাই বুজায় যে এটাতো পৰিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে, দ্বিতীয়তে মিছা, পাপ একো কৰিব নালাগে। নহ’লেতো বহুত লোকচান হৈ যাব। চোৱা এজনৰ অলপ ভুল হ’ল, বাবাৰ ওচৰলৈ আহিল। বাবা ক্ৰমা কৰিবা। এনেকুৱা কাম পুনৰ নকৰোঁ। বাবাই ক’লে – এনেকুৱা ভুল বহুতৰে হয়, তোমালোকেতো সাঁচা কথা কোৱা, বহুতেতো নকয়েই। কিছুমান উত্তম কন্যা আছে, কেতিয়াও ক’লৈকো বুদ্ধি নাযায়। যেনেকৈ মুম্বাইত ডাকতৰ নিৰ্মলা আছে, এক নম্বৰৰ। একেবাৰে স্বচ্ছ অন্তৰৰ, কেতিয়াও অন্তৰত ওলোটো খেয়াল নচলে সেইবাবে অন্তৰত অধিষ্ঠিত হৈ আছে। এনেকুৱা আৰু কন্যা আছে। গতিকে পিতাই বুজায় কেৱল স্বচ্ছ অন্তৰেৰে পিতাক স্মৰণ কৰা। কৰ্মতো কৰিবই লাগিব। বুদ্ধিৰ যোগসূত্ৰ পিতাৰ সৈতে লাগি থাকিব লাগে। হাত কৰ্মৰ ফালে অন্তৰ মিত্ৰৰ (পিতাৰ) ফালে। সেইটো অৱস্থা অন্তিমৰ ফালে হ’ব। যাৰ কাৰণে গায়ন কৰে – অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ বিষয়ে গোপ-গোপীসকলক সোধা যিসকলে এইটো অৱস্থা পায়। যিয়ে পাপ কৰ্ম কৰে তেওঁলোকৰ এইটো অৱস্থা নহয়। বাবাই ভালদৰে জানে সেইবাবেতো ভক্তি মৰ্গতো ভাল বা বেয়া কৰ্মৰ ফল পোৱা যায়। দিওঁতাতো পিতা হয় নহয় জানো। যিয়ে কাৰোবাক দুখ দিব তেওঁ নিশ্চয় দুখ ভুগিব। যেনেকুৱা কৰ্ম কৰিছে সেই অনুসৰি ভুগিবও লাগিব। ইয়াততো পিতা স্বয়ং উপস্থিত আছে, বুজাই থাকে তথাপিও চৰকাৰ আছে, ধৰ্মৰাজতো মোৰ লগতে আছে নহয় জানো। এতিয়া মোৰ পৰা একো নুলুকুৱাবা। এনেকুৱা নহয় যে বাবাই জানে, মই শিৱবাবাৰ ওচৰত অন্তৰেৰে ক্ৰমা বিচাৰিম, একোৱে ক্ৰমা কৰা নহ’ব। পাপ কেতিয়াও কাৰো লুকাই নাথাকে। পাপ কৰিলে দিনে-প্ৰতিদিনে পাপাণ্ডা হৈ যায়। ভাৰ্য্যত নাথাকিলে তেতিয়া এনেকুৱা হয়। খতিয়ান নষ্ট হৈ যায়। এবাৰ মিছা কথা কয়, সাঁচা কথা নকয়, বুজা যায় যে এনেকুৱা কাম কৰি থাকে। মিছা কেতিয়াও লুকাই থাকিব নোৱাৰে। পিতাই তথাপি বুজায় – কোৱা হয় খেৰকুটা চুৰ কৰাজনো চোৰ, লাখ টকা চুৰ কৰাজনো চোৰ সেইবাবে ক’ব নালাগে জানো যে মোৰ দ্বাৰা এইটো দোষ হ’ল। যেতিয়া বাবাই সোধে তেতিয়া কয় ভুল হৈ গ’ল, নিজে কিয় নোকোৱা। বাবাই জানে বহুত সন্তানে লুকুৱায়। পিতাক শুনালে স্বীকৃত পাব। ক’ৰবাৰ পৰা চিঠি আহিলে কি উত্তৰ দিবা সেয়া বাবাক সোধা। শুনালে স্বীকৃত পাব। বহুতৰ কোনো কোনো বেয়া অভ্যাস আছে – গতিকে সেয়া লুকুৱায়। কোনোবাই লৌকিক ঘৰৰ পৰা বস্তু পায়। বাবাই কয় – লাগিলে পিন্ধা তেতিয়া পিতা দায়বদ্ধ হৈ গ’ল। অৱস্থা চাই কাৰোবাক কওঁ যজ্ঞত পঠিয়াই দিয়া। তোমাক সলনি কৰি দিলে তেন্তে থিক, নহ’লে সেয়া স্মৃতিলৈ আহি থাকিব। বাবাই বহুত সাৱধান কৰায়। মৰ্গ বহুত উচ্চ। খোজে প্ৰতি চিকিৎসকৰ ৰায় ল’ব লাগে। বাবাই শিক্ষাই দিব যে এনেকৈ চিঠি লিখা তেতিয়া তীব্ৰ লাগিব, কিন্তু দেহ-অভিমান বহুতৰে আছে। স্বীকৃতত নচলিলে নিজৰে হিচাপ নষ্ট কৰি দিয়ে। স্বীকৃতত চলিলে সকলো পৰিস্থিতি লাভ। ৰাস্তা কিমান সহজ। কেৱল স্মৃতিৰে তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হোৱা। বৃদ্ধ মাতাসকলৰ কাৰণে কয় – কেৱল পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা। প্ৰজা তৈয়াৰ নকৰিলে ৰজা ৰাণীও হ’ব নোৱাৰিবা। তথাপি যিয়ে লুকুৱায় তেওঁলোকতকৈতো উচ্চ পদ পাব পাৰে। পিতাৰ দায়িত্ব হ’ল বুজোৱা। যাতে কোনেও এনেকৈ নকয় যে মই গম নাপালোঁ। বাবাই সকলো নিৰ্দেশনা দিয়ে। ভুল হ’লে তৎক্ষণাত ক’ব লাগে। কোনো কথা নাই আগলৈ নকৰিবা। এই ক্ৰমত ভয় কৰিবলগীয়া কোনো কথা নাই। মৰমেৰে বুজোৱা হয়। পিতাক শুনালে কল্যাণ হয়। পিতাই সাংবনা দি মৰমেৰে বুজাব। নহ’লে অন্তৰচ্যুত হৈ যায়। এওঁৰ (বৰহমাৰ) পৰা অন্তৰচ্যুত হ’লে তেতিয়া শিৱবাবাৰ পৰাও অন্তৰচ্যুত হ’ব। এনেকুৱা নহয় যে মই পোনপটীয়াকৈ ল’ব পাৰোঁ, একোৱে নহ’ব। যিমান বুজোৱা হয় – পিতাক স্মৰণ কৰা সিমান বুদ্ধি বাহিৰৰ ফালে গৈ থাকে। এই সকলোবোৰ কথা পিতাই পোনপটীয়াকৈ বহি বুজায়, যিবোৰক লৈ পাছত শাস্ত্ৰৰ ৰচে। এইবোৰৰ ভিতৰত ‘গীতা’হে ভাৰতৰ সৰ্বোত্তম শাস্ত্ৰ। গায়নো কৰা হৈছে সৰ্ব শাস্ত্ৰৰ ভিতৰত শিৰোমণি গীতা, যিখন ভগৱানে শুনালে। বাকী সকলো ধৰ্মতো পাছত আছে। গীতা হৈ গ’ল মাতা-পিতা, বাকী সকলো সন্তান। গীতাতো ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী) আছে। কৃষ্ণকতো দৈৱী সম্প্ৰদায় বুলি ক’ব। দেৱতাতো কেৱল বৰহমা, বিষ্ণু, শংকৰ। ভগৱানতো দেৱতাসকলতকৈও উচ্চ হ’ল। বৰহমা, বিষ্ণু, শংকৰ তিনিওজনক ৰচনা কৰোঁতাজন হ’ল শিৱ। একেবাৰে স্পষ্ট। বৰহমাৰ দ্বাৰা স্থাপনা, এনেকৈতো কেতিয়াও নকয় কৃষ্ণৰ দ্বাৰা স্থাপনা। বৰহমাৰ ৰূপ দেখুৱাইছে। কাৰ স্থাপনা? বিষ্ণুপুৰীৰ। এই চিত্ৰৰতো অন্তৰত সাঁচ বহি যাব লাগে। আমি শিৱবাবাৰ পৰা এওঁৰ দ্বাৰা উত্তৰাধিকাৰ লওঁ। পিতা অবিহনে ককাৰ

উত্তৰাধিকাৰ পাব নোৱাৰে। যেতিয়া কাৰোবাক লগ পোৱা তেতিয়া এইটো শুনোৱা যে পিতাই কয় – মামেকম্ স্মৰণ কৰা। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) লক্ষ্য অতি উচ্চ সেইবাবে খোজে প্ৰতি চিকিৎসকৰ ৰায় ল'ব লাগে। শ্ৰীমতত চলিলেই লাভ হয়, পিতাৰ পৰা একো লুকুৱাব নালাগে।

(2) দেহ আৰু দেহধাৰীৰ পৰা বুদ্ধিৰ যোগসূত্ৰৰ আঁতৰাই এজন পিতাৰ সৈতে গঢ়ি তুলিব লাগে। কৰ্ম কৰিও এজন পিতাৰ স্মৃতিত থকাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

বৰদান:

শক্তিসমূহৰ কিৰণৰ দ্বাৰা দোষ-ত্ৰুটি ৰূপী আৰ্জনাৰ ভস্ম কৰোঁতা মাস্টৰ জ্ঞান সূৰ্য হোৱা

যিসকল সন্তান জ্ঞান সূৰ্যৰ সমান মাস্টৰ সূৰ্য হয় তেওঁলোকে নিজৰ শক্তিসমূহৰ কিৰণৰ দ্বাৰা যিকোনো প্ৰকাৰৰ আৰ্জনা অৰ্থাৎ দোষ বা ত্ৰুটি চেকেণ্ডত ভস্ম কৰি দিয়ে। সূৰ্যৰ কাম হৈছে আৰ্জনাৰ এনেকৈ ভস্ম কৰি দিয়া যাতে নাম, ৰূপ, ৰং সদাকালৰ বাবে সমাপ্ত হৈ যায়। মাস্টৰ জ্ঞান সূৰ্যৰ সকলো শক্তিয়ে বহুত চমৎকাৰ কৰিব পাৰে কিন্তু সময়ত ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ জানিব লাগে। যি সময়ত যিটো শক্তিৰ আৱশ্যক সেই সময়ত সেইটো শক্তিৰে কাম আদায় কৰা আৰু সকলো দুৰ্বলতাক ভস্ম কৰা তেতিয়া মাস্টৰ জ্ঞান সূৰ্য বুলি কোৱা হ'ব।

শ্লোগান:

গুণমূৰ্ত হৈ নিজৰ জীৱন ৰূপী ফুলৰ থোপাত দিব্যতাৰ সুবাস বিয়পোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!